

נערה המאורסה פרק עשירי נדרים

(א) לעיל סט. (ב) לעיל ע"ג.
(א) לקמן פ"ז (ד) כמובת
ע"א.

הגהות הב"ח

(א) גמ' א"ר יוחנן ג"ב ע"י
לעיל דף סט: (ב) רש"י
ד"ה כשהוא אומר וכו' לה
הרי בשותק: (א) ד"ה
קרא למיקט וכו' וברשות
ע"מ למיקט וכו' קאמר
קרא אלמא בשותק ע"מ
למיקט אינו מופר:

מוסף רש"י

שאם לא הפר והשכה
אינו יכול להפר.
משמען שאין הפרת
מדרים אלא אותו יום
שנדרה, ודמשכחה כבר
נכנסו אל אהר (וע"י ע"ג).
יודע אני שיש נדרים.
שאלו יכול לגזור, אבל
אני יודע שיש מפירין.
שום אדם בעולם יכול
להפר נדר, ואחר כן טוע
לו שהפרה מועלת, יפר.
לא לאחר זמן כשעוד שרוב
הפר, דכיון דלא היה יודע
שיכול להפר משקלה, לא
קרינן ביה ביום ששעו אלא
השתא בליליו יום שערע
לו שיכול להפר לה (קמ"ו)
יודע אני שיש נדרים.
מפירין. שהפרה מועלת
לנדר, אבל אני יודע
שזה נדר. גמור, ונמנע
ולא הפר בו ביום, ר"מ
אומר לא יפר. לא לאחר
זמן לכשעוד לו שערע אלא
ולקרי הפרה, והואיל הכי
ידע בעיני הפרה ולא הפר
פושע הוא, מ"ט אי נדר
הוא שפיר עבד דמפר, אי
לא נדר הוא מאי איכפת
ליה מאי דהפר, ואיכא
מקלם שמינה כלל שמינה,
והמזמין אומרם יפר.
הואיל ולא הוצרך להכריז,
וע"א דלחכא (תשובות ר"א).
אם שמינה אינה כלל שמינה,
כמזמין דמתמזין ה"ט ר'
יהודה (ע"ג).

הדרן עלך נערה המאורסה

**ואלו נדרים שהוא מפר דברים שיש
בהן ענוי נפש.** כדכתיב לענות
נפש אישה ויקנונו ואישה יפרנו (במדבר ל').
אמר

הדרן עלך נערה המאורסה

נדרה עם חשכה וכו'. אע"ג דלחכותה חדא זמנא מותבינן עליה תו וז"מ דאי משכחין פירוקא כההיא דלעיל אכתי הויה חך מיוצבתי: **שאם לא הפר וחשכה אין יכול להפר.** טעמא יהיב לנמי דמפירין בשבת אפילו שלא לנורח השבת לפי שהשעה עוברת כדפרישית לעיל (דף ע"ג): **ואמאי ליהו בשותק ע"מ למיקט.** דאי אמר בשותק ע"מ למיקט מני מפר לפי שאותה הקמה לא היתה על דעת שיתקיים הגדר כ"ש דאי הוה אמרי רבנן דאינו מפר נדרים שאינן לנורח השבת דהוה מני להפר משחשכה דהא מאי דשתיק בשבת לאו משום קיום אלא מפני שלא היה יכול להפר אלא ודאי משמע דכל שתיקה מקיימת: **מפיז רב אשי יודע אי שיש נדרים.** שנדרים שנדרה אשתי הוה נדרים: **אזל אינו יודע שיש מפירין.** ביום ששעמתי אף הייתי יודע שהצעל יכול להפר נדרי אשתי כלל: **יפר.** בתוך אותו יום שלמד שהצעל יכול להפר דהוא יומא הי"ל לדידהו יום ששעמתי אלא עד השתא לא דלא מיקרי יום ששעמתי אלא כשיועד דיני ההפרה: **אזל אינו יודע שזה נדר.** שהוה מן הנדרים שהצעל מפר: **ר"מ אומר לא יפר.** אחר יום ששעמתי דכיון שידוע הוא שהצעל מפר נדרי אשתי מקרי יום ששעמתי: **וחכמים אומרים יפר.** דכיון שלא ידע הפרת נדר זה לא מיקרי יום ששעמתי. ואם איתא דשותק ע"מ למיקט מפר אמאי אומר ר"מ לא יפר דהא איהו לא שתק אלא משום שלא היה יודע שיהא יכול להפר וליהו בשותק ע"מ למיקט וע"כ לא פליגי רבנן עליה דר"מ אלא משום דסבירא לכו דלא הויה ששעמתי אזל אי הויה ששעמתי מרוד ליה דלא יפר אלא ודאי משמע דשותק ע"מ למיקט לא מני מפר אלא ביום ששעמתי בלבד ושותק על מנת לקיים לאלתר שוב אינו יכול להפר ואפילו בן ביום:

פירוש הרא"ש

קיים בבלבו קיים הפר בבלבו אינו מופר. כ' נדרין שיוצא הפרה בפני אצל אס אמר בלבו קיים לכו שוב אין יכול להפר והא דלמרי ב"ה לעיל ששעמל בלבו ומאי דפשיטין דקאי אטלי ואלכי יומא וה"ה ממ"ד פי הפר בלבו היינו ששעמל בלבו שיהא מופר אצל לא

קיים בלבו קיים הפר בלבו אינו מופר. והיינו חומר בהקם מזהפר: **קיים אינו יכול להפר.** אלא"כ נשאל לחכם על הקמתו: **הפר אינו יכול לקיים.** קמני מיהת שהשתיקה מקיימת וכו': **נשאלין על ההקם.** שאם קיים לה לנערה המאורסה אציה או בעלה והלך השני ונשאל

לו על נדרה של זו ואמ"כ הלך זה שקיים ונשאל על הקמתו: **ואין נשאלין על ההפר.** אם הפר לה אחד מהן והלך חצירו ונשאל לחכם על חלקו אין זה שאלה לפי שאין נשאלין על נדר שאינו נדר כגון זה שמופר במקנת הוי נדר ואין נדר: **כשהוא אומר.** למעלה הימנו כי החריש לה (א) הוי בשותק וכו': **בשותק ע"מ למיקט.** וכתיב כשהוא קרא והקיס את כל נדריה דשוב אינו יכול להפר: **קראי יסרי פסבי.** מדכתיב החרש יחריש כמה פעמים ש"מ (א) בשותק ע"מ למיקט אינו מפר. ע"א קראי כתיבי החרש יחריש וכו' החריש הרי ג' חד בשותק ע"מ לקיים וחד ע"מ למיקט וחד בשותק ע"מ לייש נדר. הרי ששעמ דאשמו שנדרה ולא הפר לה ואמר לאחר מכן יודע אני שיש נדר. הרי אששה נודרת אסורה בניה שנדרה: **אזל אינו יודע שיש מפירין.** דאפשר בתקנה לכן לא הפרתי לה: **יפר.** דכיון דלא הוה ידע שיש מפירין מאי ה"ל למיעבד נעשה כמי שלא שמע: **אזל אינו יודע שזה נדר.** חשבו ונרין לנעול: **ר"מ אומר לא יפר.** דכיון דידע נדרה ויש מפירין כשמינה בעלמא דמי ואיצטני ליה למפר משקלה: **וחת"כ יפר.** עכשיו דכיון דלא ידע ממחלה דלאי נדר לרין הפרה כמי ששעמ עכשיו דמי ולא לכתחלה:

הדרן עלך נערה המאורסה

ואלו נדרים שהוא מפר דברים שיש בהן ענוי נפש. כדכתיב לענות נפש אישה ויקנונו ואישה יפרנו (במדבר ל').
אמר

הדרן עלך נערה המאורסה

נדרה עם חשכה וכו'. אע"ג דלחכותה חדא זמנא מותבינן עליה תו וז"מ דאי משכחין פירוקא כההיא דלעיל אכתי הויה חך מיוצבתי: **שאם לא הפר וחשכה אין יכול להפר.** טעמא יהיב לנמי דמפירין בשבת אפילו שלא לנורח השבת לפי שהשעה עוברת כדפרישית לעיל (דף ע"ג): **ואמאי ליהו בשותק ע"מ למיקט.** דאי אמר בשותק ע"מ למיקט מני מפר לפי שאותה הקמה לא היתה על דעת שיתקיים הגדר כ"ש דאי הוה אמרי רבנן דאינו מפר נדרים שאינן לנורח השבת דהוה מני להפר משחשכה דהא מאי דשתיק בשבת לאו משום קיום אלא מפני שלא היה יכול להפר אלא ודאי משמע דכל שתיקה מקיימת: **מפיז רב אשי יודע אי שיש נדרים.** שנדרים שנדרה אשתי הוה נדרים: **אזל אינו יודע שיש מפירין.** ביום ששעמתי אף הייתי יודע שהצעל יכול להפר נדרי אשתי כלל: **יפר.** בתוך אותו יום שלמד שהצעל יכול להפר דהוא יומא הי"ל לדידהו יום ששעמתי אלא עד השתא לא דלא מיקרי יום ששעמתי אלא כשיועד דיני ההפרה: **אזל אינו יודע שזה נדר.** שהוה מן הנדרים שהצעל מפר: **ר"מ אומר לא יפר.** אחר יום ששעמתי דכיון שידוע הוא שהצעל מפר נדרי אשתי מקרי יום ששעמתי: **וחכמים אומרים יפר.** דכיון שלא ידע הפרת נדר זה לא מיקרי יום ששעמתי. ואם איתא דשותק ע"מ למיקט מפר אמאי אומר ר"מ לא יפר דהא איהו לא שתק אלא משום שלא היה יודע שיהא יכול להפר וליהו בשותק ע"מ למיקט וע"כ לא פליגי רבנן עליה דר"מ אלא משום דסבירא לכו דלא הויה ששעמתי אזל אי הויה ששעמתי מרוד ליה דלא יפר אלא ודאי משמע דשותק ע"מ למיקט לא מני מפר אלא ביום ששעמתי בלבד ושותק על מנת לקיים לאלתר שוב אינו יכול להפר ואפילו בן ביום:

שהשתיקה מקיימת ואין שתיקה מבטלת ב"קיים בבלבו קיים הפר בבלבו אינו מופר: **קיים אין יכול להפר הפר אין יכול לקיים קתני** שהשתיקה מקיימת מאי לאו בשותק על מנת למיקט לא בשותק על קיים בבלבו קיים אלא בשותק סתם **אשכחן חומר בהקם מבהפר בהפר מבהקם מנא לן** (א) (ב) א"ר"י נשאלין על ההקם ואין נשאלין על ההפר מתיב רב כהנא **י ואם החריש יחריש לה אישה וגו' בשותק על מנת למיקט הכתוב מדבר אתה אומר בשותק על מנת למיקט או אינו אלא בשותק על מנת לקיים כשהוא אומר כי החריש לה הרי בשותק על מנת לקיים הכתוב מדבר הא מה אני מקיים אם החריש יחריש לה אישה בשותק על מנת למיקט הכתוב מדבר תיובתא ולוקים הא בשותק על מנת לקיים הא בשותק סתם קראי יחירי כתיבי מתיב רבא **נדרה עם חשכה מפר אינו יכול להפר אמאי להו בשותק על מנת למיקט תיובתא מתיב רב אשי **יודע אני שיש נדרים אבל אני יפר יודע שזה נדר ר"מ אומר לא יפר וחכמים אומרים יפר ואמאי ליהו בשותק על מנת למיקט תיובתא:******

הדרן עלך נערה המאורסה

ואלו נדרים שהוא מפר דברים שיש בהן ענוי נפש יאם ארחץ ואם לא ארחץ אם אתקשט ואם לא אתקשט אמר

הדרן עלך נערה המאורסה

נדרה עם חשכה וכו'. אע"ג דלחכותה חדא זמנא מותבינן עליה תו וז"מ דאי משכחין פירוקא כההיא דלעיל אכתי הויה חך מיוצבתי: **שאם לא הפר וחשכה אין יכול להפר.** טעמא יהיב לנמי דמפירין בשבת אפילו שלא לנורח השבת לפי שהשעה עוברת כדפרישית לעיל (דף ע"ג): **ואמאי ליהו בשותק ע"מ למיקט.** דאי אמר בשותק ע"מ למיקט מני מפר לפי שאותה הקמה לא היתה על דעת שיתקיים הגדר כ"ש דאי הוה אמרי רבנן דאינו מפר נדרים שאינן לנורח השבת דהוה מני להפר משחשכה דהא מאי דשתיק בשבת לאו משום קיום אלא מפני שלא היה יכול להפר אלא ודאי משמע דכל שתיקה מקיימת: **מפיז רב אשי יודע אי שיש נדרים.** שנדרים שנדרה אשתי הוה נדרים: **אזל אינו יודע שיש מפירין.** ביום ששעמתי אף הייתי יודע שהצעל יכול להפר נדרי אשתי כלל: **יפר.** בתוך אותו יום שלמד שהצעל יכול להפר דהוא יומא הי"ל לדידהו יום ששעמתי אלא עד השתא לא דלא מיקרי יום ששעמתי אלא כשיועד דיני ההפרה: **אזל אינו יודע שזה נדר.** שהוה מן הנדרים שהצעל מפר: **ר"מ אומר לא יפר.** אחר יום ששעמתי דכיון שידוע הוא שהצעל מפר נדרי אשתי מקרי יום ששעמתי: **וחכמים אומרים יפר.** דכיון שלא ידע הפרת נדר זה לא מיקרי יום ששעמתי. ואם איתא דשותק ע"מ למיקט מפר אמאי אומר ר"מ לא יפר דהא איהו לא שתק אלא משום שלא היה יודע שיהא יכול להפר וליהו בשותק ע"מ למיקט וע"כ לא פליגי רבנן עליה דר"מ אלא משום דסבירא לכו דלא הויה ששעמתי אזל אי הויה ששעמתי מרוד ליה דלא יפר אלא ודאי משמע דשותק ע"מ למיקט לא מני מפר אלא ביום ששעמתי בלבד ושותק על מנת לקיים לאלתר שוב אינו יכול להפר ואפילו בן ביום:

הדרן עלך נערה המאורסה

ואלו נדרים שהוא מפר. שהצעל מפר וכן האב מפר לבתו: **שיש בהן ענוי נפש.** מפרש בגמ' (ע"ג) ד"ה דמפר נמי דברים שבינו לבניה אלא דנקט הני לפי שהוא (סובר) מפר אותן לגמרי בין לעצמו בין לאחרים מה שאין כן בדברים שבינו לבניה שאין מפר לאחרים אלא לעצמו: **אם ארחץ אם לא ארחץ.** בגמ' (ע"ג) מפרש היכי קאמר: **אם אתקשט אם לא אתקשט.** קשוט הפנים כגון כחול ופקוס דבהא הוא דסבירא להו לרבנן דמפר משום נדרי ענוי נפש אצל קשוט של מטה אפי' רבנן מרוד לרבי ויסי דאין אלו נדרי ענוי נפש אלא דברים שבינו לבניה. והכי נמי מוכח בגמ' דבקשוט הפנים אמרי' **דקאמר** [פ': דכוותיה דקתני שלא אתקשט בנפשו לכלוך הוא ואמר נמי מאן שמעת ליה דכחול ופקוס דברים שבינו לבניה הוי רבי ויסי כלומר דאילו לרבנן נדרי ענוי נפש הוה והיינו מתני' אצל קשוט שלמטה מדברים שבינו לבניה הוי והכי איתא בהדיא צ"י המדיר (כמובת ע"א). גבי בעניות שלא נתן קצבה: **אמר**

שהשתיקה מקיימת. כל ששתק כל יום שמינה: **קיים בלבו קיים.** שאין לרין להוציא בשפתיו: **הפר בלבו אינו מופר עד שיוצא בשפתיו.** ונראה בעיני דלפינן לה משתיקה דיום שמעו שהיא מקיימת דטעמא מאי משום דכיון שעבר יום שמינה ולא הפר גלי אדעמיה שהוא רוצה בקיומו של נדר אלא ליה רחמנא לקיימו סגי אלא דיהיב ליה רחמנא כל ההוא יומא להפרה משום דעד כדעבא שמשא לא מוכח מאי שיהא רוצה לקיים דלמלא בתר הכי מפר לה כיון דבתר דעמיה בלחוד אזלינן. **ומינה דכל שקיים בלבו קיים לאלתר** דהוה ליה כאליו עבר יום שמינה. וכו' אמרינן הכא הפר בלבו אין הפר דווקא דלא אמר לה עלי אכלי אכל היכא דאמר לה הכי סגי וכדכתיבנא לעיל (דף ע"ג): **קיים יכול להפר הפר אין יכול לקיים.** לאו מילתא לא ממירא הקמה מהפרה ולא הפרה מהקמה ולאו משום חומר נקטינהו אלא כיון דאשעמינן דיני הקמה והפרה מני הא גמ' בהדיהו: **מאי לאו בשותק על מנת למיקט.** ואפ"ה קתני שהשתיקה מקיימת כל שעבר יום שמינה: **לא בשותק על מנת לקיים.** שיהא הגדר מקיים ומעמיה: **חומר בהפר מנול.** לאו דוקא מנול דהא לא בעי אלא מאי ניהו אותו חומר של הפרה: **נשאלין על ההקם.** שאם הקיס יכול לישאל עליו **באותו יום שמינה** ויכול להפר בו ביום: **ואין נשאלין על ההפר.** שאם הפר שוב אינו יכול לישאל לנעול אותה הפרה: **כשהוא אומר כי החריש לה הרי בשותק ע"מ לקיים.** ע"מ לקיים לאח"כ שדעמו שיתקיים כשיעבור יום שמינה אזל אין דעמו שיהא מקיים בשתיקה זו דאי הכי היכי מני מפר בכל יום שמינה ולא דמי האי שותק ע"מ לקיים דהכל להנהו שותק על מנת לקיים דלעיל: **קראי יסרי פסבי.** תלמא קראי כתיבי החרש יחריש מתי כי החריש לה הא תלמא: **מפיז רבא**

נדרה אור השלם
1. וְאִם הִתְרַשׁ יִתְרַשׁ
לְהַ אִישָׁה מִיּוֹם אֵל יוֹם
וְהִקְיָה אֶת קַל נְדָרֶיהָ אוֹ
אֶת כָּל אֲסָרֶיהָ אֲשֶׁר
עָלְיָהּ הִקְיָה אֶתָּם כִּי
הִתְרַשׁ לְהַ בְּיוֹם שְׁמֵעוּ:
במדבר ל טו

גליון הש"ס

גמ' קיים בבלבו קיים. עיין
לקמן דף פו ע"ג בהר"ן
ד"ה למימלא: בהר"ן ד"ה
הפר בו ופינה דכל
שקיים בבלבו. ק"ל הא
ק"ל דלף דבריה שכל
לא הוה דברים מ"מ היכא
דמוכח וגו' לל כל הוי דברים
כההיא דמנבחת וכדומה
א"כ מה רחוי בשותק
כל יום השמינה דלא
נתן דמוכח שהוא רוצה
בקיומו של נדר וגו' לו
טומו משה"ה הוי קוים
אצל בקיים בלבו שאיני
גלי לל הוי ככל דברים
שכל דלא מהני וע"ג:
בהר"ן ד"ה נשאלין.
באותו יום שמינה וכו'
תוס' כמובת דף ע"א ע"ג
ד"ה אצל הכא:

תוספות

הפר בבלבו אינו מופר.
שלא ימיהו חכמים שיוצא
הפרה בפני. וקשה דלעיל
(ע"ג) מני ד"ה אי מנעל
בלבו, ומאי דפריש' לעיל
(ע"ג ד"ה וכו') דמירי
באומר לה עלי ואכלי מנא:
קיים אינו יכול להפר.
משו' דכתי' (במדבר ל')
אישת יקיימו כיון שקיימו
מקיים: הפר אינו יכול
לקיים. שכבר בטל. והן
קופא שוה בין בהקמה בין
בהפרה, ואנן גירסא דלעיל
נקטיה: וההרהר לא ביום
שבעו בשותק ע"מ לקיים
הכתוב מדבר. מימה
למורי רבנו שמשון נ"ע,
דהכל משמע דשותק ע"מ
לקיים הויה שתיקה גרידא
ולא קיים בלבו, ולעיל פריך
היינו קיים בלבו, ויש
לומר' לעיל דשי בשותק
ע"מ לקיים כ"ד שמינן
שקיים בלבו, ולכן פריך
היינו קיים בלבו, אצל
שותק ע"מ לקיים דהכל
היינו שותק ממש, ולעיל כי

[משני בשותק סתם הוה מנין לשניי בשותק ע"מ לקיים לאחר זמן ועדיין לא קיימה בלבו, אלא תלמודא מרחיק הדבר מענין קיום שלא קיימו תמלה: ולוקים בשותק ע"מ לקיים. אצמימא מקשה דמנא לרבות שותק ע"מ למיקט: קראי יחירי כתיבי. טובא, הקמה משאש יקיימו, והחרש יחריש, כי החרש לה, חד בשותק לקיים, וחד כשמת, חד למיקט: בתיב רבא. אע"ג דלחכותה כבר, יומא לחמיו כל הני: אבא. אינו יכול להפר משחשכה, מתיב שתיק בשבת שותק ע"מ למיקט, דהא דלא שתיק הפרה בשבת משום שאינו רוצה לנול בשבת בשותק ע"מ למיקט: יודע אני שיש נדרים. הנדר שנדרה שהוא נדר גמור: אבל אני יודע שיש מפירין. שבדי להפר: יפר. אפי' אחר כמה ימים, ולא אמרי' דהוי חסך כיון ששעמתי זה כמה ימים ולא הפר, כיון שלא היה סבור שבדי להפר, ולא הוה שתיקה, ויום ששעמתי קיימן ביה השתא: יודע אני שיש מפירין. שבדי להפר מר עיני נפש: אבל אני יודע שזה נדר. פי' שזה נדר שנדרה על עיני נפש: ר"מ או לא יפר. אחר ימים כשיועד לו שהנדר על עיני נפש, דלא קיימן ביה ביום ששעמתי והוא יודע שיש מפירין: והבב"א או יפר. דשפיר הוי ביום ששעמתי כיון דלא ידע שהוה נדר [על עיני נפש]: ואבא תרוי בשותק ע"מ למיקט. ואמאי א' ר"מ לא יפר, אלא ש"מ דשותק ע"מ למיקט הוי שתיקה, ורבנן לא פליגי אלא משו' דלא הוי שמינה כלל. וה"ר אליעזר לא פירש כן, ופירשו גמ' נמוגס בין הכל ולקמן פ' בתרא (ע"ג): הדרן עלך נערה המאורסה ואלו נדרים שהוא מופר. בין א' בין בעל: שיש בהן ענוי נפש. (מדקמני) כדכתיב וכל שבעת איקר לענות נפש: אם ארחץ אם לא ארחץ. מפרש בגמ' מאי קאמר:

ואלו נדרים שהוא מפר. אב א' א' אינו מפר אלא נדרי ענוי נפש: אם ארחץ אם לא ארחץ. בגמ' מפרש היכי קאמר:

ואלו נדרים שהוא מפר. אב א' א' אינו מפר אלא נדרי ענוי נפש: אם ארחץ אם לא ארחץ. בגמ' מפרש היכי קאמר:

ואלו נדרים שהוא מפר. אב א' א' אינו מפר אלא נדרי ענוי נפש: אם ארחץ אם לא ארחץ. בגמ' מפרש היכי קאמר:

ואלו נדרים שהוא מפר. אב א' א' אינו מפר אלא נדרי ענוי נפש: אם ארחץ אם לא ארחץ. בגמ' מפרש היכי קאמר:

ואלו נדרים שהוא מפר. אב א' א' אינו מפר אלא נדרי ענוי נפש: אם ארחץ אם לא ארחץ. בגמ' מפרש היכי קאמר:

ואלו נדרים שהוא מפר. אב א' א' אינו מפר אלא נדרי ענוי נפש: אם ארחץ אם לא ארחץ. בגמ' מפרש היכי קאמר:

ואלו נדרים שהוא מפר. אב א' א' אינו מפר אלא נדרי ענוי נפש: אם ארחץ אם לא ארחץ. בגמ' מפרש היכי קאמר:

ואלו נדרים שהוא מפר. אב א' א' אינו מפר אלא נדרי ענוי נפש: אם ארחץ אם לא ארחץ. בגמ' מפרש היכי קאמר:

ואלו נדרים שהוא מפר. אב א' א' אינו מפר אלא נדרי ענוי נפש: אם ארחץ אם לא ארחץ. בגמ' מפרש היכי קאמר:

ואלו נדרים שהוא מפר. אב א' א' אינו מפר אלא נדרי ענוי נפש: אם ארחץ אם לא ארחץ. בגמ' מפרש היכי קאמר:

ואלו נדרים שהוא מפר. אב א' א' אינו מפר אלא נדרי ענוי נפש: אם ארחץ אם לא ארחץ. בגמ' מפרש היכי קאמר:

ואלו נדרים שהוא מפר. אב א' א' אינו מפר אלא נדרי ענוי נפש: אם ארחץ אם לא ארחץ. בגמ' מפרש היכי קאמר:

ואלו נדרים שהוא מפר. אב א' א' אינו מפר אלא נדרי ענוי נפש: אם ארחץ אם לא ארחץ. בגמ' מפרש היכי קאמר:

ואלו נדרים שהוא מפר. אב א' א' אינו מפר אלא נדרי ענוי נפש: אם ארחץ אם לא ארחץ. בגמ' מפרש היכי קאמר: